

СОКОЛЪ И ПЪТЕЛЪ

Пътелът рови боклука — тамъ си изкарва прехраната. Гледа, отъ небето пада раненъ соколъ.

— Ловци ми счупиха крилото, — казва му соколътъ. Ще ти

погостувамъ, докато ми заздравѣе раната.

Пътелътъ се перчи отъ гордостъ — не малка работа е, да му дойде такъвъ гостъ. Вика на кокошкитѣ:

— Слушайте, глупачки, трѣбва хубаво да се отсрамимъ — намѣрете по-скоро храна!

Тичатъ кокошкитѣ, ровятъ боклука, намиратъ червейчета и трошици и ги носятъ на сокола.

— Не искамъ! — отговаря имъ юнашката птица. — Азъ не ямъ трохи и червеи.

И той предпочита да гладува, отколкото да яде такава храна.

Вечерта го каратъ, да пренощува на топло въ кокошарника. А тамъ мръсно и задушно.

— Вънъ ще остана, — отговаря имъ той. — Вашиятъ домъ е като затворъ. Азъ съмъ навикналъ да живѣя свободно.

Дивятъ се кокошкитѣ. — Чудно пиле, — казва пътелътъ — въ боклукъ се не рови, въ кокошарникъ не спи.

На другия день соколътъ стои все така нараненъ и гордъ.

— Кжде живѣешъ? — пита го пътелътъ (кокошкитѣ все още се срамуватъ да го заговорятъ).

— Горе въ въздуха, надъ облацитѣ, близо до слънцето. Издигамъ се при него сутринъ и му казвамъ: „Добро

утро!“ Слънцето се усмихва и ми вика: „Здравѣй!“

— А тамъ има ли купища съ боклукъ, — продължава да разпитва пътелътъ.

